

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobkyně: **E. N.**, narozená X
státní příslušnost Ruská federace
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, č. j. OAM-1433/BE-BE01-P15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žalobkynina žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

o azylu“) a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Žalobkyně žalovanému vytýká, že nesprávně posoudil podmínky přípustnosti její žádosti, nezjistil dostatečně skutkový stav věci a žádost posoudil ryze formalisticky. Připomíná, že dle judikatury byl žalovaný povinen posoudit, zda nové skutečnosti potenciálně mohou vést k jinému výsledku řízení, a nikoli pouze konstatovat, že jde o opakovanou žádost. Žalovaný dle mínění žalobkyně nehodnotil individuální dopady změn v zemi žalobkynina původu a nezkoumal, zda se změnila intenzita hrozby vážné újmy, nýbrž se omezil jen na obecné konstatace. Žalovaný též nedostatečně individuálně vyhodnotil současnou situaci v Rusku a její dopady na žalobkyni, pročez nerespektoval princip *non-refoulement*. Žalovaný v tomto ohledu nevzal v potaz dlouhodobý pobyt žalobkyně na území Evropské unie, předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany, možný negativní dopad na osoby hledající ochranu v zahraničí a obecně zvýšené represivní prostředí v souvislosti s válkou. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobkyně také nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, proč žalovaný dospěl k závěru o nepřípustnosti žádosti a jaké úvahy jej vedly k závěru, že ve věci nebyly zjištěny nové skutečnosti.
3. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl, neboť ji považuje za nedůvodnou a setrvává na závěrech napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen o tom, že správní řízení bylo vedeno v souladu se zákonem, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně uvedla během správního řízení, a opatřil si potřebné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Tvzení žalobkyně o špatné bezpečnostní situaci v Rusku, opřená o zprávy z médií, žalovaný nepovažoval za azylově relevantní, neboť žalobkyně netvrdila nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována nebo vystavena vážné újmě. Tvzené skutečnosti navíc nebyly nové, neboť i sama žalobkyně k dotazu žalovaného potvrdila, že svou žádost opírá o stejné důvody jako v případě předešlé žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, byl žalovaný povinen zabývat se nejprve její přípustností. Proto posoudil důvody současné žádosti a srovnal je s důvody předešlé žádosti, načež uzavřel, že žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která by svědčila o podstatné změně okolností jejího případu a která by měla vést k nutnosti opakovat správní řízení.

Obsah správního spisu

4. Žalobkyně byla dne 11. 12. 2025 kontrolována policejní hlídkou na oddělení urgentního příjmu Fakultní nemocnice Olomouc (kde po provedených vyšetřeních nebyly zjištěny zdravotní problémy). Žalobkyně nebyla schopna prokázat svou totožnost a zprvu tvrdila, že se jmenuje A. N. a má ukrajinskou státní příslušnost. Policie následně zjistila pravou totožnost a státní příslušnost žalobkyně, jakož i to, že bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění, povinnosti vycestovat z Evropské unie a povinnosti setrvat mimo území až do 5. 3. 2026. Žalobkyně během podání vysvětlení uvedla, že je rozvedená a má v České republice dospělou dceru, narozenou v roce 1997. Z Ruska vycestovala v roce 2017 a od té doby pobývá v České republice. Navzdory rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z České republiky nikdy nevycestovala. Cestovní pas byl žalobkyni odcizen, ale na policii se vzhledem k neoprávněnosti pobytu neobrátila a na ruské ambasádě ji nikdy nepřijali. Žalobkyně sdělila, že si je vědoma neoprávněnosti svého pobytu. V České republice setrvala, neboť její dcera byla nemocná a žalobkyně se o ni chtěla postarat. Žalobkyně dále uvedla, že je zdravá

a nesdílí domácnost s občanem České republiky či Evropské unie. Sdělila, že jí v Rusku nic nehrozí (ani zbavení osobní svobody), nebyla by tam ohrožena na životě a její práva na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces by byla zaručena. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 11. 12. 2025 byla žalobkyně zajištěna na 90 dnů za účelem vycestování.

5. Dne 15. 12. 2025 žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Následujícího dne bylo rozhodnuto o jejím přezajištění dle zákona o azylu, a to do 3. 4. 2026.
6. Dne 12. 1. 2026 žalobkyně ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je občankou Ruské federace, katolickou křesťankou, je svobodná a bez politické příslušnosti. Sdělila, že má jednu dceru. Do České republiky žalobkyně přicestovala v roce 2018, cestovní doklad jí byl ukraden. O mezinárodní ochranu dříve žádala pouze v České republice. Cítí se zdráva, vyjma občasných bolestí hlavy. Za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označila to, že „v Rusku jsou v poslední době divné jevy“. Žalobkyně viděla v novinách, že se tam střílelo, spadlo tam obchodní centrum, pořád se tam něco děje a je to tam hrozné. Konstatovala, že její důvody jsou stejné jako minule, tj. v Rusku není bezpečno.
7. Součástí správního spisu je rozhodnutí ze dne 23. 8. 2018, č. j. OAM-97/LE-B01-ZA04-2018, jímž žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Z něj plyne, že žalobkyně požádala v roce 2018 o mezinárodní ochranu z důvodu, že ji její vlast nepotřebuje. Žalobkyně tvrdila, že se v roce 2018 obrátila na zastupitelský úřad o pomoc se ztrátou cestovního dokladu, načež byla vyzvána, aby přinesla 4 fotografie, zaplatila poplatky a přivedla 3 svědky, občany Ruské federace, kteří by potvrdili ztrátu jejího pasu. V reakci na její tvrzení, že takové svědky nemá, jí zastupitelský úřad sdělil, aby se dostavila, až je bude mít. Za další důvod označila to, že nemůže v Rusku dále žít, neboť její rodina vyměnila zámek v bytě a odmítla ji vpustit dovnitř. Rodinnou situaci a to, že se jí její stát zřekl, žalobkyně označila za důvod pro podání žádosti i během osobního pohovoru se žalovaným. Tyto důvody žalovaný nepovažoval za azylově relevantní.
8. Ve správním spise je dále založena vlastní rešerše žalovaného ze dne 15. 4. 2025 o Rusku s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, podle níž je Rusko formálně federací, nicméně fakticky je politický systém silně centralizovaný a výkonná moc je koncentrována do rukou přímo voleného prezidenta, přičemž i dvoukomorový parlament je závislý na výkonné moci. Poslední prezidentské volby nebyly svobodné ani spravedlivé a doprovázelo je porušování občanských a politických práv; výsledky hlasování na Ruskem okupovaných částech Ukrajiny jsou dle Evropské unie neplatné. Rusko je členem Organizace spojených národů, přistoupilo k řadě úmluv o ochraně lidských práv a základních svobod a je smluvní stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 i Protokolu týkajícího se postavení uprchlíků z roku 1967. Existují detailní a důvěryhodné zprávy o případech mučení a špatného zacházení a násilí ze strany státních orgánů, včetně vynucených přiznání a mučení ve vězeňských zařízeních, jakož i o úmrtí následkem mučení. Oběti mučení a špatného zacházení jsou především protirežimně orientované osoby, protiváleční aktivisté, lidskoprávní aktivisté či příslušníci náboženských a sexuálních menšin. Trest smrti není v Rusku vykonáván, alternativou je doživotní trest odnětí svobody. Zákon garantuje svobodu pohybu uvnitř země, zahraniční cestování, emigraci a repatriaci, avšak úřady tato práva v některých případech omezovaly. Rusko obecně negarantuje dostatečnou ochranu vnitřně vysídleným osobám, žadatelům o

mezinárodní ochranu, uprchlíkům a jiným ohroženým osobám. Rusko v rozporu s mezinárodním právem anektovalo Krym a v únoru 2022 zahájilo plnohodnotnou invazi proti Ukrajině, na jejímž území se dopustilo činů, jež jsou vyšetřovány jako válečné zločiny. Rusko je též zapojeno do několika dalších vojenských konfliktů. V souvislosti s válkou na Ukrajině dochází k omezenému počtu bezpečnostních incidentů na území v blízkosti hranic s Ukrajinou, v Kurské, Bělgorodské a Brjanské oblasti a od roku 2023 se množí útoky na cíle, jakými jsou letiště, ropná zařízení a energetická infrastruktura, a to nejen v ruských pohraničních oblastech, ale i v místech vzdálených stovky kilometrů od ukrajinských hranic. V zemi neprobíhá občanská válka.

9. Z dokumentu ze dne 5. 3. 2025, nazvaného *Návraty občanů Ruské federace do vlasti – krátkodobé a dlouhodobé vycestování, zacházení ze strany státních úřadů, přístup ke státním službám a dokumentům*, pak mj. plyne, že v současné době neexistuje oficiální státní politika postihu navrátilců, ruských občanů, s platnými doklady. V mediálním prostoru se objevily výroky o trestání nebo restriktivním opatření vůči emigrantům, nicméně v praxi k nim ruské úřady nepřistoupily. Pro osoby vracející se po delší době ze zahraničí závisí bezprostřední pohraniční kontrola a její průběh na konkrétních okolnostech, přechodu a pracovnících (např. jejich náladě). Podle zdrojů dochází k detailnějším kontrolám relativně vzácně. Situace po návratu, včetně kontrol a potenciálních rizik, se odvíjí podle postavení dané skupiny. Například o návrat pracovníků v IT sektoru a dalších specialistů měly ruské úřady zájem z důvodu nedostatku pracovníků. Dle jednoho z oslovených zdrojů neexistuje praxe týkající se návratů běžných osob z tzv. nepřátelských zemí. Byly zaznamenány častější kontroly Rusů se schengenskými vízy v pasech při odjezdu. Zvýšenému zájmu jsou pak vystaveni zejména občané ukrajinského původu. Masivní kontroly navrátilců, včetně jejich telefonů, nyní neprobíhají. Ruské úřady se ani aktivně nezaměřují na osoby, které opustily zemi před nebo během února 2022. Zvýšeným kontrolám čelí především tzv. rizikové skupiny (např. aktivisté, novináři, právníci). Při pasové kontrole je využíváno několik seznamů osob, mezi něž patří tzv. černý seznam osob, dále seznam hledaných osob či operativní seznam hledaných osob. Pohraniční kontrola probíhá dle dotazníku, v rámci něhož se příslušník ptá na otázky o politické situaci v Rusku, válce na Ukrajině, podpoře či odmítání speciální vojenské situace aj. V některých případech se příslušník dotazuje na povolení k pobytu v cizí zemi, pokud osoba pobývala mimo Rusko déle než jen několik týdnů. Podobné dotazování je formální a běžně zabere několik minut. Zvýšenému zájmu a riziku čelí osoby obecně označované jako veřejně známé či osoby odsouzené k trestu odnětí svobody. Běžní občané vracející se do Ruska dle zdrojů nepodléhají žádným omezením při přístupu ke státním službám a dokumentům. Pro běžného vracejícího se občana, jenž se nezajímá o politiku, jsou obecně rizika nízká.
10. Žalobkyně byla přípisem ze dne 16. 1. 2026 předvolána k seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Dle protokolu ze dne 20. 1. 2026 se žalobkyně tohoto dne dostavila k žalovanému. S podklady se však nechtěla seznámit ani se k nim nechtěla vyjádřit. Nic dalšího nedoložila.
11. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti žalobkyně a o zastavení správního řízení. Konstatoval, že žalobkyně za důvod své první žádosti z roku 2018 označila rodinné spory a ztrátu zázemí. Ve své druhé žádosti pak neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti a ani žalovaný jejich existenci neshledal. Obecné konstatování žalobkyně o špatné bezpečnostní situaci v Rusku dle žalovaného nebylo možné považovat

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu a nebylo na jejím základě možné přistoupit k meritornímu posuzování opakované žádosti. Žalobkyně nevysvětlila, proč právě jí a jak by se měly tvrzené skutečnosti dotýkat ani v čem by její situace měla být odlišná ve srovnání s většinou běžných obyvatel Ruska. Obecné konstatování o zhoršení bezpečnostní situace od doby, kdy žalobkyně požádala poprvé o mezinárodní ochranu, k přípustnosti žádosti taktéž nepostačovalo. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na jím opatřenou zprávu o bezpečnostní situaci v Rusku, podle níž na území nyní neprobíhá žádný vnitrostátní či mezinárodní ozbrojený konflikt, který by žalobkyni mohl ohrozit na životě či lidské důstojnosti. V souvislosti s invazí Ruska na Ukrajinu dochází jen k omezenému počtu individuálních bezpečnostních incidentů zejména v blízkosti hranic s Ukrajinou, konkrétně v Kurské, Bělgorodské a Brjanské oblasti a od roku 2023 se množí dronové útoky na cíle (a to nejen u hranic, ale i stovky kilometrů od nich), avšak ty jsou zaměřeny výhradně na ruské vojenské a kritické infrastruktury, nikoli na civilní objekty, pročez nepředstavují pro žalobkyni nebezpečí. Tvrzení žalobkyně o špatné bezpečnostní situaci proto žalovaný považoval za účelové a měl za to, že se žalobkyně snažila využít konflikt na Ukrajině k vyvolání dojmu o nebezpečí v případě jejího návratu do vlasti. Žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně dle žalovaného zjevně podala s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky, který je roky neoprávněný, a dokonce v rozporu s pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobkyně ostatně žádost o udělení mezinárodní ochrany podala až poté, co byla zadržena policií a zajištěna. Protože od doby, kdy byla meritorně posouzena žalobkynina první žádost o mezinárodní ochranu, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neshledal žalovaný důvody pro meritorní posouzení nynější žádosti.

Posouzení důvodnosti žaloby

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně sdělil, že s tímto procesním postupem souhlasí. Žalobkyně se k výzvě soudu nevyjádřila, pročez měl soud za to, že i její souhlas byl dán. Dokazování soud neprováděl, neboť všechny rozhodné skutečnosti zjistil ze správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (a jehož obsah je navíc účastníkům znám).
13. Soud neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové důležité skutečnosti, které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a jež by byl soud povinen zohlednit nad rámec uplatněných žalobních bodů (§ 32 odst. 9 věta první zákona o azylu). Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

16. Podle § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
17. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
18. K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že přípustnost opakované žádosti vyžaduje existenci *nové skutečnosti nebo zjištění*, které musí mít určitou „přidanou hodnotu“ a kvalitu oproti žádosti předchozí. Smyslem je na jedné straně umožnit opětovné posouzení věci v případě, že nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tj. pro její přípustnost) jinými slovy nepostačuje, uvede-li cizinec (příp. v řízení vyjdou najevo) nové skutečnosti. Současně musí být splněna též podmínka, že tyto skutečnosti jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, resp. slovy § 11a odst. 1 zákona o azylu, že nové skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona (srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017-44, či usnesení ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 232/2019-48).
19. Z odůvodnění rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, musí vyplývat, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany *neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany*, resp. 2) *pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti*, a 3) že *nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publikovaný pod č. 2642/2012 Sb. NSS). V rozhodnutí o opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně situace v zemi původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají (rozsudek téhož soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).
20. Na základě shora uvedených východisek soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobkyně za důvod pro podání první žádosti o mezinárodní ochranu označila svou rodinnou situaci (výměnu zámku k bytu v Rusku) a to, že se jí její stát zřekl, neboť jí Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

neposkytl pomoc se ztrátou cestovního dokladu. Za důvod pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu označila celkově špatnou bezpečnostní situaci v Rusku. Důvod, o který žalobkyně opřela svou opakovanou žádost, přitom, jak správně uzavřel žalovaný, nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se jak v prvním rozhodnutí z roku 2018, tak i v napadeném rozhodnutí zabýval bezpečnostní situací v Rusku a na základě aktuálních a relevantních zpráv o zemi žalobkynina původu a o situaci tzv. navrátilců dospěl k závěru, že v Rusku nedošlo k takové změně bezpečnostní situace, aby bylo možné se domnívat, že by žalobkyně mohla být po svém návratu vystavena pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný přitom vzal v potaz i to, že od doby skončení řízení o první žádosti došlo k ruské invazi na Ukrajinu a zabýval se s tím spojenými bezpečnostními riziky pro běžného občana Ruska. To, proč žalobkyně jako běžná občanka Ruské federace nebude v souvislosti s válkou na Ukrajině ohrožena na zdraví a životě, pak žalovaný řádně zdůvodnil a opřel o podklady založené ve správním spise (jejichž obsah žalobkyně ve správním řízení nezpochybnila ani nenavrhla doplnit).

21. Napadené rozhodnutí tudíž dostalo nárokům, které na něj klade judikatura, a netrpí ani vadami vytýkanými žalobkyní. Soud žalobkyni nemůže dát za pravdu, že se žalovaný omezil pouze na konstatování o tom, že žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a že nevzal v potaz její konkrétní situaci či individuálně nehodnotil dopady situace v Rusku na žalobkyni. Žalovaný se naopak zabýval důvody, které žalobkyně uvedla ve své opakované žádosti, provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, zohlednil zprávy o zemi původu a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti. Neopomenul přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Není ani pravdou, že žalovaný nevzal v potaz dlouhodobý pobyt žalobkyně v Evropské unii, podání žádosti o mezinárodní ochranu (navíc v tzv. nepřátelské zemi) či možné negativní vnímání osob, které hledaly ochranu v zahraničí, jelikož žalovaný si k těmto otázkám opatřil dokument ohledně situace tzv. navrátilců, načež dospěl k podloženému závěru, že žalobkyni z těchto důvodů nehrozí v zemi jejího původu žádné (azylově relevantní) nebezpečí. Navzdory tomu, co žalobkyně tvrdí v žalobě, soud nedospěl ani k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný správně řízení nezastavil na základě prostého konstatování o tom, že žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, ale dostatečně podrobně vysvětlil, proč v zemi žalobkynina původu nedošlo k takové změně, jež by mohla opodstatňovat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a ozřejmil, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů k takovému závěru dospěl.
22. Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že žalobkyně ve své opakované žádosti opětovně neuváděla ty důvody, o něž opřela svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Těmto důvodům se zdejší soud již věnoval v rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 53 Az 13/2018-25, v němž mj. dospěl k závěru, že žalobkynino tvrzení o ztrátě cestovního dokladu a o nemožnosti dovolat se pomoci u zastupitelského úřadu bylo nevěrohodné až nepravdivé, jelikož žalobkyně v mezidobí vycestovala do Ruské federace a posléze sama přiznala, že ke ztrátě cestovního dokladu nedošlo, resp. že jej nakonec našla v kapse. Za této situace soud neshledal pochybení žalovaného ani v tom, že se (navíc při absenci tvrzení žalobkyně) nezabýval specificky situací navrátilců (ruských občanů), jež nedisponují platným cestovním dokladem.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

23. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. dubna 2026

Mgr. Marcela Uhříčková v.r.
samosoudkyně